

обикновено взимали участие само домакинитѣ. Старото българско население, като земледѣлческо и скотовѣдско, обитавало въ села, които съставлявали и основата на жупата и областитѣ.

Селища. Паралелно съ селата въ правно-историчнитѣ паметници се говори и за селищата, които, както и селата, имали лозя, ниви, воденици, планини, ливади, гори, пасбища и точно опрѣдѣлени граници. Въ Вирпинския хрисовулъ се споменува селището Василево, а пѣкъ въ Орѣховския се говори за селищата Бѣлица и Бобовци. Сжщо и въ Рилския хрисовулъ се говори за селища. Селище е значало: оставено и празно село, землище сгодно за основаване ново село; или пѣкъ мѣсто подходяще за построяване домъ за едно или нѣколко сѣмейства. Думата селище сжщото значение има и въ сегашния говоримъ български езикъ. Въ срѣднитѣ вѣкове, врѣмената на произвола и несигурността, населението много лесно се движило и цвѣтещи села или градове, поради нѣкое нашествие на нѣкой неприятелски народъ, или друга подобна причина, запусѣвали и ставали селища и градища, а пѣкъ други такива се заселвали. Въ третѣ Трѣскавички хрисовули, съ които царь Душанъ подарилъ разни села и недвижими имоти на Трѣскавичкия манастиръ до гр. Прилѣпъ и които единъ слѣдъ други били издадени въ едно доста кратко врѣме⁶⁵, се говори за много селища и села, и селищата въ първия хрисовулъ се именуваѣт села въ втория или третия. Това значи, че запусѣлитѣ села, селищата покъсно наново се заселили. Въ Рилския хрисовулъ едно село се именува Селище, а друго Селица. Отъ тѣхнитѣ имена може да се заключи, че тѣ по-рано сж били селища,

⁶⁵ Гласникъ, XI, 130. XIII, 369. XLI, 358.